

ПРОЛОГ

Мертвий вигнанець

Густий туман притлумлював звуки й видимість. Коли він трохи розступився, Вілл Герондейл побачив слизьку й мокру від дощу темну вулицю, що тягнулася вгору, і вловив голоси мертвих.

Не всі тіньові мисливці могли чути привидів, якщо ті самі не воліли бути почутими. Та Вілл один із небагатьох, хто мав таку здатність. Коли він наблизився до старого кладовища, їхні голоси — стогони та благання, гарчання й плач — злилися в єдиний уривчастий хор. Це не мирне місце поховання, але Вілл знав про це. Хлопець не вперше завітав на кладовище «Кросс-Бонс» неподалік від Лондонського мосту. Він спробував зробити все, щоб заблокувати звуки: втягнув плечі так, що комір затуляв вуха, й опустив голову, дозволивши дрібному дощу намочити своє чорняве волосся.

Вхід до цвинтаря розташовувався посеред кварталу — паркованих воріт, вмурованих у високу кам'яну стіну. Проминаючи їх, кожен сьогосвітець бачив лише клапоть зарослої землі, що колись був частиною безіменного саду. Як Вілл наблизився до воріт, з туману виникло те, що ніколи не відкрилося б очам сьогосвітців, — масивне бронзове стукало у формі руки

з кощавими, ніби в скелета, пальцями. Скривившись, Вілл простягнув до стукала руку в пальчатці й опустив його раз, вдруге, втретє, і глухе гупання луною прорізало ніч.

За воротами клубочилась імла, ніби випаровувалася з ґрунту, запинаючи мерехтіння кісток на голій землі. Туман поволі густішав, мінився моторошним синім сьайвом. Вілл поклав руки на решітку воріт; холод металу просочився крізь пальчатки, пронизав до кісток, і хлопець затремтів. Він відчув дещо більше, ніж звичайну холоднечу. Коли привиди підіймалися, вони черпали енергію з усього довкола, висмоктуючи з повітря кожную дещицю тепла. Волосся на потилиці Вілла стало дибки, і синюватий туман повільно набув форми старої жінки з похиленою головою, вбраної в пошарпану сукню та білий фартух.

— Привіт, Мол, — сказав Вілл. — Маєш сьогодні особливо гарний вигляд, якщо можна так сказати.

Привид підвів голову. Стара Моллі — могутній дух, один із найсильніших, яких доводилося зустрічати Віллові. Навіть світло місяця, що пробивалося крізь просвіт у хмарах, не зробило її постаті прозорою. Примара була повнотіла; жовтувато-сіре волосся, скручене в джгут, лежало на одному плечі, грубі червоні руки впиралися в стегна. Лише очниці порожні, а в їхній глибині мерехтіло двійко блакитних вогників.

— Вільям 'ерондейл, — проказала вона. — Що ж ти так швидко повернувся?

Моллі рушила до воріт з особливою плинністю, притаманною лише примарам. Її ноги були босими й брудними попри те, що геть не торкалися землі.

Вілл притулювся до воріт.

— Скучив за твоїм гарненьким личком.

Примара всміхнулася, вогники очей замерехтіли яскравіше, і під напівпрозорою шкірою хлопець розгледів череп. Над його головою хмари знову найшли одна на одну, затуляючи місяць. Вілл замислився, що ж такого зробила Стара Моллі, щоб її поховали тут, далеко від освяченої землі. Більшість страждених голосів у цьому місці належали привидам повій, самогубців і мертвонароджених — усім вигнанцям, які не могли бути поховані на церковному кладовищі. Хоча Моллі зуміла навіть у цій ситуації знайти для себе нічогеньку вигоду, тож, можливо, вона й сама не проти.

Примара захихотіла.

— Що ж ти хтів, юний тіньовий мисливцю? Отруту мал-фаса? Є в мене кіготь демона-маракса, відполірований до блиску, отрута на кінчику геть невидима...

— Ні, — урвав її Вілл. — Не це мені потрібно. Я шукаю демонічний порошок фораї, дрібно змелений.

Моллі повернула голову вбік і сплюнула цівку блакитного вогню.

— І нашо такому ладному юнаку такі речі?

Вілл лише подумки зітхнув; протести Моллі були невіддільною частиною процесу торгів. Магнус уже не раз відправляв Вілла до Старої Мол: то по чорні смердючі свічки, що прилипали до шкіри, наче смола, то по кістки ненародженої дитини, а то й по мішечок з очима фейрі, кров з якого заляпала хлопцеві всю сорочку. Проти всього цього демонічний порошок фораї здавався значно приємнішою річчю.

— Гадаєш, я дурепа? — продовжила Моллі. — Се ж пастка, га? Ти, нефіліме, хочеш упіймать мене на продажі таких речей — і гаплик тоді Старій Мол.

— Ти вже мертва, — Вілл намагався не виказувати роздратування. — Не знаю, що ще міг би заподіяти тобі Клав.

— Пхах, — порожні очі спалахнули. — В'язниці Мовчазних Братів під землею, де старіють не лише живі, а й мертві. Тобі ж відомо це, тіньовий мисливцю.

Вілл здійняв руки.

— Жодних пасток, стара. Ти, звісно ж, чула поголоски, що ширяться Нижньосвіттям. Клав зараз має інші клопоти, крім полювання на привидів, які торгують демонічними порошками та кров'ю фейрі, — хлопець нахилився. — Я добре заплачу, — він витягнув із кишені батистовий мішечок і підняв у повітря. Пролунав дзенькіт, ніби бряжчання монет. — Вони всі пасують твоєму опису, Мол.

На мертвому обличчі примари проступив жадібний вираз, і вона втілилася в плоть достатньо, щоб забрати у Вілла мішечок. Занурила в нього руку й витягла звідти повну жменю перснів — золотих обручок, кожна з яких оздоблена «любовним вузлом»¹. Стара Мол, як і багато привидів, завжди шукала певний талісман, отой загублений шматочок свого минулого, який нарешті дозволив би їй померти, якір, що тримав у пастці у світі живих. У її випадку це була обручка. Магнус розповідав Віллові, що подекують, ніби справжня обручка Мол давно зникла, похована на мулистому дні Темзи, але стара й досі хапалася за кожен мішечок зі знайденими каблучками з надією, що одна з них виявиться її. Поки цього не сталося.

Мол вкинула персні назад у мішечок, який зник десь на примарному тілі жінки, а натомість простягнула Віллові малесенький згорток із порошком. Хлопець сховав його в кишеню піджака. Тієї самої миті примара замерехтіла й почала танути.

¹ Тут: декоративний елемент, притаманий, зокрема, обручкам та ланцюжкам.

Стривай, Мол. Мені потрібно ще дещо.

Обриси примари мінілися: жадібність на її обличчі боролася з нетерплячістю і зусиллями, яких їй доводилося докла-дати, щоб залишатися видимою. Врешті вона буркнула:

— Гараздоньки. І що ж ще ти хош?

Вілл завагався. По це Магнус його не посилав; цього він потребував для себе.

— Любовне зілля...

Стара Мол аж завищала від сміху.

— Тобто *приворотне зілля*? Для Вілла 'ерондейла? Не в моїх правилах відмовляться від прибутку, але чоловікові з твоєю зовнішністю приворотного зілля не треба, і це факт.

— Ні, — відповів Вілл з ноткою відчаю в голосі, — я шу-каю щось протилежне — те, що змогло б покласти край зако-ханості.

— Відворотне зілля? — Мол, здавалося, це досі розважало.

— Може, щось на кшталт байдужості? Незацікавленості?

Мол пирснула, напрочуд людяно, як на примару.

— Не хочеться казати тобі, нефіліме, але коли хош, щоб дів-чина тебе зненавиділа, є простіші способи довести до цього. Тобі не потрібна моя допомога з бідолахою.

Із цими словами вона зникла, розвіявшись туманом серед могил. Вілл поглянув їй навздогін і зітхнув.

— Не для неї, — проказав собі під носа, хоча його ніхто й не чув, — *для мене...* — і прихилився головою до холодних залізних воріт.

1

Зала Ради

*У залі ярмарковій — велич, широчінь
Пнуться вгору арки, тримаючи склепіння,
Там янголи ширяють — то до землі, то у вись,
Міняються дарами, сміючись.*

Лорд Альфред Теннісон, «Палац мистецтв»

— О так. Усе саме так, як я й уявляла, — сказала Тесса й усміх-нулася хлопцеві, який стояв поруч із нею. Він щойно допоміг їй переступити через калюжу, і його долоня досі обережно лежала на її руці, трохи вище від згину ліктя.

Джеймс Карстейрз відповів Тессі усмішкою. На ньому був елегантний темний костюм, вітер куйовдив світло-сріблясте волосся хлопця. Другою рукою Джем спирався на нефритове наверхня свого ціпка. Якщо комусь із величезного натовпу, який юрмився навколо них, і здавалося дивним, що такому молодому чоловікові потрібен ціпок, або хтось помічав дещо незвичне в кольорі його шкіри чи рисах обличчя, вони не зу-пинялися, аби повитріщатися.

— Вважатиму це благословенням, — сказав Джем. — Я вже почав був хвилюватися, що все, із чим ти зіткнешся в Лондоні, стане для тебе розчаруванням.

«Розчарування». Брат Тесси, Нейт, колись обіцяв, що Лондон стане для неї усім: новим початком, чудовим місцем для життя, містом високих будівель і розкішних парків. Натомість Тесса знайшла тут лише жах і зраду, а ще небезпеку, якої навіть не могла собі уявити. А втім...

— Не все мене розчарувало, — всміхнулася вона Джемові.

— Радий це чути, — він говорив серйозно, не дразнився.

Дівчина відвела від нього погляд і задивилася на грандіозну споруду, що височіла перед ними. Вестмінстерське абатство. Його приголомшливі готичні шпичаки майже торкалися неба. Сонце, яке щосили намагалося вирватися з-поза купчастих хмар, заливало будівлю блідим сяйвом.

— Це справді тут? — запитала Тесса, коли Джем потягнув її за собою до входу. — Воно здається таким...

— Сьогосвітським?

— Я хотіла сказати залюдненим.

Того дня абатство було відчинене для туристів, які жвави-ми групами снували крізь величезні двері всередину й назовні, стискаючи в руках путівники Бедекера. Тесса й Джем підіймалися сходами, коли повз них, кваплячись за екскурсоводом, продріботів гурт американських туристок — немодно вбраних жіночок середнього віку, які без угаву щось лопотіли. Зачувши їхній акцент, Тесса на мить засумувала за домом. Однак вони з Джемом легко розчинилися в натовпі відвідувачів.

Всередині абатства пахло холодним каменем і металом. Тесса роззиралася, дивуючись розмірам цього місця. На його тлі Інститут видавався сільською церквою.

— Зверніть увагу на потрійний поділ нави, — прогудів екскурсовод і заходився розповідати про менші каплички, що тягнулися вздовж східного й західного нефів абатства. Там панувала тиша, хоча жодної служби не відбувалося.

Джем повів Тессу до східної частини церкви, коли вона раптом помітила, що ступає по камінню, на якому викарбувані дати й імена. Дівчина знала, що у Вестмінстерському абатстві поховані відомі королі, королеви, полководці та поети, але не очікувала, що стоять просто на їхніх могилах.

Нарешті вони з Джемом зупинилися в південно-східному закутку церкви. Водянисте денне світло лилося крізь вікно-троянду над головою.

— Знаю, ми поспішаємо на засідання Ради, — сказав Джем, — але хочу, щоб ти побачила це, — й обвів рукою навколо. — Куточок поетів.

Тесса, звісно ж, читала про місце, де поховані найвидатніші письменники Англії. Вона одразу впізнала балдахін із сірого мармуру — могилу Чосера — й угадала інші добре знайомі імена.

— Едмунд Спенсер, ах, і Семюель Джонсон, — Тессі перехопило подих, — і Колрідж, і Роберт Бернс, і *Шлекспір*...

— Насправді він тут не похований, — поквапився додати Джем. — Це лише пам'ятник. Як і в Мілтона.

— О, я знаю, але... — Тесса поглянула на хлопця й відчула, як зашарілася. — Не можу навіть пояснити. Бути посеред цих імен — ніби опинитися в колі друзів. Це безглуздо, знаю...

— Анітрохи.

Тесса всміхнулася.

— Звідки ти знав, що саме я хочу побачити?

— Як же не знати? Щоразу, коли ти не поруч і я думаю про тебе, в уяві постає твій образ із книжкою в руці, — сказавши